

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 18.988 van 21 november 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 september 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 september 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS en van attaché P. VANCOSTENOBLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

- 1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het rijk binnengekomen op 13 april 2008 en heeft zich vluchteling verklaard op 17 april 2008.
2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd het dossier overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarna verzoekster werd gehoord op 9 juli 2008 en 3 september 2008.
3. Op 9 september 2008 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 10 september 2008 aangetekend verzonden. De feiten en de motivering van de bestreden beslissing luiden als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Kabul. Uw vader is van Tadjiekse origine en uw moeder is Pashtou. U groeide op in verschillende plaatsen in Afghanistan en heeft in Oekraïne gestudeerd. Na deze studies keerde u terug naar Kabul, waar u tot 1371 (1992) les gaf aan een hogeschool. Binnen de Democratische Partij van Afghanistan deed u activiteiten ten voordele van vrouwen. U was verantwoordelijke voor de activiteiten in Helmand. Ook na de komst van de mudjaheddin kwam u nog op voor de rechten van de vrouw. Op 29 januari 1997 (of dalwa 1375 volgens de Afghaanse kalender) vielen enkele taliban via uw huis het huis van de bureu binnen. Tijdens deze inval werd u herkend als iemand die voor een vrouwenorganisatie in Helmand had gewerkt. Enkele dagen later kwamen enkele leden van de taliban naar uw huis. U werd door hen gedwongen te huwen met Mullah Mohamed Naim, waarna u werd meegenomen naar zijn huis in het plaatsje Loibaq (Luy Bagh) in het district Nadali van de provincie Helmand. U leefde daar meer dan tien jaar. Op 10 december 2007 (of 19 qaus 1386) overleed uw echtgenoot. U wilde naar uw familie terugkeren maar Mullah Nazi, de oudere broer van Mohamed Naim, verbood u dit en zegde dat u nu met hem moest huwen. U wilde dit niet, maar u zag geen gelegenheid om te vluchten tot Adeh, de vrouw van Mullah Nazi, in de nacht van 29 februari 2008 (10 hoet 1386) ernstig ziek werd en naar een ziekenhuis in Lashkar Gah werd gebracht. U werd gevraagd haar te begeleiden. De volgende ochtend raadde zij u aan te vluchten. Zij gaf u 1000 afghani, waarmee u de mensen probeerde te zoeken die u nog kende uit de tijd toen u in Helmand werkte. Uiteindelijk vond u Niama terug, die u naar zijn huis en vandaar naar het huis van zijn zus Zarpani bracht. U bleef hier tot 4 april 2008 (15 hamal 1387). Vanuit Lashkar Gah probeerde u uw familie op te sporen. Dit leverde evenwel geen resultaten op. Toen u hoorde dat uw schoonfamilie u op het spoor was, besloot u Afghanistan te verlaten. Op 17 april 2008 kwam u in België aan en diende u een asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw asielerelaas legde u uw taskara voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u een vrees voor vervolging zoals bepaald in de Geneefse Vluchtelingenconventie niet aannemelijk heeft gemaakt.

U maakte immers niet aannemelijk gedurende tien jaar en tot enkele dagen voor uw vlucht in Helmand te hebben verbleven bij de familie van Mohamed Naim. U bleek ondermeer geen enkele duiding te kunnen geven over deze familie, wat zeer opmerkelijk is en ernstige twijfels oproept bij uw verklaringen betreffende uw leefsituatie gedurende de laatste tien jaar. U stelde dat deze familie een Pashtoun-familie is en dat deze familie de gewoontes had van de Kuchi en dat ze misschien wel Kuchi waren, maar u bleek hier niet zeker van te zijn (CGVS 1, p. 5 en CGVS 2, p. 8). U stelde dat ze vele gronden hadden, maar u kon niet verduidelijken hoeveel mensen tewerk waren gesteld op deze gronden of waar deze gronden juist lagen en al evenmin wat er op deze gronden werd verbouwd (CGVS 2, p. 5). U beweerde verder dat uw echtgenoot en zijn broer ten tijde van de taliban commandanten waren, maar u kon niet verduidelijken wat hun juiste activiteiten inhielden (CGVS 2, p. 13). Vervolgens noemde u enkele prominenten uit Helmand, zoals Thorkan en Khasi, met wie uw schoonfamilie in contact stond, maar u kon geen duiding geven over de banden tussen uw schoonfamilie en deze persoonlijkheden (CGVS 2, p. 6). U bleef daarenboven verdere verduidelijking schuldig toen u werd gevraagd naar meer uitleg omtrent Thorkan (CGVS 1, p. 12). Gevraagd naar de manier waarop uw schoonfamilie in contact stond met (mensen van) de nieuwe regering, bleef u eveneens verduidelijking schuldig (CGVS 1, p. 7). Daarnaast was u niet zeker over de wijze waarop uw echtgenoot om het leven is gekomen. U stelde dat hij omkwam tijdens gevechten, of misschien wel omwille van een antipersoonsmijn, maar u kan hier geen verdere uitleg over geven. U wist evenmin wie er met uw echtgenoot, schoonbroer en twee neven onderweg was en hem naar het ziekenhuis bracht, noch of er die dag nog anderen om het leven waren gekomen (CGVS 1, p. 4 en CGVS 2, p. 3 en 4). Verder bleek uw echtgenoot over heel veel geld te beschikken dat hij vooral de laatste jaren had verdiend, maar bleek u in het geheel niet te weten hoe uw invalide en blinde echtgenoot deze rijkdom had vergaard (CGVS 1, p. 10 en CGVS 2, p. 4). Het is wat dit betreft enigszins opmerkelijk dat u enerzijds stelt nooit enig recht te hebben gehad in de familie van uw man, maar er anderzijds zonder enig probleem in slaagt op het moment dat u in het ziekenhuis op aanraden van Adeh besluit te vluchten in het bezit te zijn van 30.000 dollar, waarmee uw reis financierde (CGVS 1 p.10 - CGVS 2, p.11).

Het Commissariaat-generaal erkent tenvolle de kwetsbaarheid van (alleenstaande) Afghaanse vrouwen tengevolge de heersende sociale tradities en maatschappelijke waarden. Niettemin kan worden verwacht dat u toch enige duiding kan geven over de maatschappelijke positie van de familie waarin u tien jaar lang woonde, die u heden vreest en die u bent kunnen ontvluchten. Dit temeer u na uw vlucht van bij deze familie iets meer dan dertig dagen in Helmand zou hebben verbleven bij een vriend, die u bovendien zou hebben geholpen met uw vlucht naar België en de zoektocht naar uw familieleden na uw vlucht. Verder stelde u dat uw schoonfamilie u op het spoor was gekomen toen u na uw vlucht in Lashkar Gah verbleef. Ook op dit punt bleef u verdere uitleg schuldig. Op de vraag naar de manier waarop ze u dan op het spoor zijn gekomen, kon u immers in het geheel geen antwoord geven (CGVS 2, p 10 en 11). Dergelijke vage verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Naast bovenvermelde opmerkingen over uw concrete leefsituatie, dient tevens te worden gesteld dat u ook om volgende redenen niet aannemelijk heeft gemaakt de voorbije tien jaar in Helmand te hebben verbleven (zie ook informatie in het administratief dossier op het Commissariaat-generaal). U kon immers uitermate weinig informatie geven over de gebeurtenissen in deze regio. Gevraagd naar recente gevechten stelde u dat er werd gevochten in Musa Qala (CGVS 2, p. 5 en 6) en dat deze gevechten bijzonder hevig waren in december en januari (of djedi en dalwa). U kon echter geen verdere verduidelijking geven over deze aanvallen en van andere incidenten bent u in het geheel niet op de hoogte. U wist evenmin waar de buitenlandse troepen gelegerd zijn (CGVS 2, p. 6) en kon geen namen noemen van mensen die bij deze strijd waren betrokken (van de taliban, de buitenlandse troepen of van het Afghaanse leger). U sprak hieromtrent van Thorkan en Khasi, maar u kon geen verdere uitleg over deze personen geven (CGVS 2, p. 6 en 7). Gevraagd naar recente gebeurtenissen rond de Kajaki-dam, waar enige tijd geleden zeer zwaar strijd om werd geleverd, bleef u eveneens elke verduidelijk schuldig (CGVS 2, p. 8). Verder stelde u dat er ontwikkelingsorganisaties actief zijn in Helmand, maar kon u niet uitleggen hoe deze organisatie noemden (CGVS 2, p. 7). Haji Pir Mohammad, afgevaardigde gouverneur die in Lashkar Gah bij een aanslag om het leven kwam, bleek u niet te kennen (CGVS 2, p. 13). U legde eveneens uiterst onduidelijke verklaringen af over Mohammed Hussein: deze politiechef en in augustus 2007 eveneens doelwit van een aanval bleek u evenmin te kennen. Eerst zegde u dat hij een commandant was in Lashkar Gah, vervolgens stelde u dat hij eigenlijk bij het leger was, maar toen nogmaals werd gevraagd naar zijn juiste functie bleef u wederom een duidelijk antwoord schuldig (CGVS 2, p. 7). Evenzo is het zeer opmerkelijk dat u naast uw woonplaats en de districtshoofdplaats niet één dorp weet te benoemen in het district waarin u de laatste tien jaar zou hebben gewoond (CGVS 1, p.4). Bovendien stelt u dat Luy Bagh slechts vier of vijf huizen telt. Dit is zeer opmerkelijk: niet enkel blijkt uit een satellietfoto dat dit dorp tal van huizen kent, tevens waren er bij de presidentsverkiezingen van 2004 twee kieskantoren geopend, hetgeen opmerkelijk is voor een dorp van vier huizen. Ook het feit dat u geheel foutief van mening bent dat het dorp Marjeh, waar u geregeld naartoe zou zijn gegaan, richting Lashkar Gah ligt, is zeer merkwaardig (CGVS 1, p.6), net als het feit dat van de vier namen die u als aangrenzende districten van Nad Ali opsomt er slechts één (Nahri Saraj) klopt (CGVS 1 p.5).

Tot slot dient nog gewezen te worden op het feit dat u heel weinig informatie over uw reisweg tot België weet te verschaffen. U stelde met een groenkleurig paspoort te hebben gereisd, maar u had er geen idee van welke nationaliteit dit paspoort had, noch op welke naam dit paspoort was (CGVS 2, p. 9 en 10). U stelde verder met Al Arabia naar een Arabisch land, vermoedelijk Dubai, te zijn gereisd en vandaar verder te hebben gereisd, met een voor u onbekende vliegtuigmaatschappij, naar een voor u onbekende bestemming (CGVS 2, p. 10). Het is evenwel weinig geloofwaardig dat u er geen idee van had welke bestemming deze tweede vlucht had. Het is evenmin geloofwaardig dat u niet meer informatie kan geven over het internationaal reisdocument waarmee u een intercontinentale reis zou hebben gemaakt. Het feit dat u hierover geen concrete gegevens verschaft doet verder twijfelen aan uw oprechtheid.

Omwille van voorgaande redenen kan u evenmin het statuut van subsidiaire bescherming worden toegekend. Uw bedrieglijke verklaringen maken het het Commissariaat-generaal immers onmogelijk om een duidelijk beeld te krijgen van het moment van uw werkelijke vertrek uit Afghanistan, van uw verblijfplaatsen van de laatste jaren, uw eventuele verblijfsstatuut in derde landen of de redenen waarvoor u deze derde landen heeft verlaten.

Ter staving van uw identiteit legde u uw taskara voor. Gezien deze taskara reeds dateert van 1995 (of 1374) kan dit voorgaande vaststellingen niet wijzigen (CGVS 1, p. 2). Het attest van het Rode Kruis (dd 17 juli 2008) vermag evenmin voorgaande vaststellingen te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Ten gronde.

1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de principes van behoorlijk bestuur, de principes van machtsoverschrijding en de schending van de algemene principes van het recht op een eerlijke en openbare behandeling van het proces, artikel 3 van het Europees Verdrag van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) zoals gewijzigd door Protocol nr. 11 met de aanvullende Protocollen nrs. 1, 4, 6, 7, 12 en 13 en artikel 1 van de Conventie van Genève, voert verzoekster aan dat de motivering van de beslissing steun dient te vinden in het administratief dossier, de administratie alle elementen die ter kennis werden gebracht in overweging moet nemen en zij daarbij zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan.
2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag verworpen omdat zij niet aannemelijk heeft gemaakt gedurende tien jaar en tot enkele dagen voor haar vlucht in Helmand te hebben verbleven bij de familie van M.N., zoals uitvoerig wordt toegelicht. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing wel kent en bovendien in het middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt waardoor het doel van de uitdrukkelijke motivering in casu is bereikt. Verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Verder wordt door verzoekster niet toegelicht welke elementen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in overweging werden genomen en wordt evenmin toegelicht welke elementen zij tijdens de gehoren niet heeft kunnen naar voor brengen.
3. Verzoekster merkt op dat haar huwelijk afgedwongen werd, zij door talibans die voor haar en voor haar familie totaal vreemd waren werd ontvoerd, zij als gevangene werd meegenomen en als een slavin werd behandeld en de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nergens in de beslissing ontkent dat er in die periode en in de regio waar zij werd ontvoerd door de taliban geen ontvoeringen van vrouwen plaatsvonden en ontvoeringen door de taliban algemeen bekend zijn en nog steeds actueel zijn. Zij stelt verder dat geen rekening werd gehouden met het soort huwelijk waarbij zij betrokken was, noch met de levensomstandigheden i.v.m. dewelke zij niet werd ondervraagd, geen rekening werd gehouden met de plaats die de vrouw inneemt in de Afghaanse samenleving en nog minder met de plaats van de vrouw bij de taliban. Onder verwijzing naar artikels van onder meer 'IRIN news' argumenteert verzoekster dat meer en meer vrouwen zelfmoord plegen om aan hun lot te ontsnappen en wenst zij duidelijk te maken dat zij doelbewust fysiek en psychisch werd gebroken. Verder voert zij aan dat zij tot aan het overlijden van haar schoonmoeder als slavin werd beschouwd, totaal afgezonderd leefde van de mannen en van de buitenwereld, de opdracht om eten klaar te maken een aanwijzing was voor het aantal gasten dat in het huis van de mannen werd ontvangen, verzoekster

uiteraard nooit de gasten van haar man heeft ontmoet of gezien zodat zij de heren Torkhan en Khasi nooit heeft gezien en niet op de hoogte is van de banden die deze personen hebben met haar schoonfamilie. Met betrekking tot de heer M.H. heeft zij wel kunnen verklaren dat zij denkt dat hij een politiechef was van Lashka Gah omdat de kinderen bij zijn aankomst riepen. Verzoekster verklaart dat zij alleen niet buitenkwam. Volgens verzoekster sprak haar schoonfamilie Pashtou en verklaarden zij zich als Pashtou maar gedroegen zij zich als Kuchi. Verzoekster stelt dat zij de werkelijke omstandigheden van de dood van haar echtgenoot niet kent en zij het lijk en de lijken van de andere familieleden die omkwamen niet heeft gezien. Met betrekking tot het geld van verzoeksters echtgenoot, dat zij kon meenemen tijdens de vlucht omdat het geld op haar kamer lag, stelt zij niet op de hoogte te zijn van de wijze waarop hij geld kon verwerven, het algemeen geweten is dat de taliban aan geld geraken via drugs en dat hectaren weiden met dit doel worden gebruikt en dat het feit dat haar echtgenoot oorlogsinvalide is niet uitsluit dat hij handel dreef. Verzoekster wijst er nogmaals op dat zij net als alle andere vrouwen afgezonderd leefde van de buitenwereld, zij in huis geen televisie hadden en slechts één radiotoestel en wie bombardeerde of gebombardeerd werd haar eerder onverschillig liet, in de nabijheid van haar woning er slechts vier à vijf huizen stonden en de satellietfoto niet toelaat te weten of zij vanuit haar woonplaats zicht had over het werkelijke dorp. Zij stelt verder dat zij luisterde naar Radio Bost, de lokale radio van Helmand en dat dit een teken is dat zij zich wel degelijk in de regio bevond in de periode voor haar vertrek naar Europa. Met betrekking tot haar reisweg stelt verzoekster dat zij heeft kunnen aangeven dat zij vertrok met 'Al Arabia' en het ander toestel dat zij in Dubai nam niet heeft gezien. Verzoekster wijst erop dat in de gegeven context haar verklaringen coherent zijn, het vaststaat dat de veiligheid in Afghanistan niet kan worden gewaarborgd, de Commissaris-generaal uitdrukkelijk toegeeft dat de veiligheid voor een vrouw nog minder te garanderen is, zij haar identiteit en nationaliteit heeft bewezen en de Commissaris-generaal geen twijfels heeft nopens de studies van verzoekster, haar hoedanigheid en haar politieke activiteiten zodat minstens de subsidiaire bescherming moet worden toegekend.

4. De Raad stelt vast dat, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met de door verzoekster voorgehouden levensomstandigheden en met de kwetsbare positie van de Afghaanse vrouwen, waar hij stelt dat : *“U bleek ondermeer geen enkele duiding te kunnen geven over deze familie, wat zeer opmerkelijk is en ernstige twijfels oproept bij uw verklaringen betreffende uw leefsituatie gedurende de laatste tien jaar. U stelde dat deze familie een Pashtoun-familie is en dat deze familie de gewoontes had van de Kuchi en dat ze misschien wel Kuchi waren, maar u bleek hier niet zeker van te zijn (CGVS 1, p. 5 en CGVS 2, p. 8). U stelde dat ze vele gronden hadden, maar u kon niet verduidelijken hoeveel mensen tewerk waren gesteld op deze gronden of waar deze gronden juist lagen en al evenmin wat er op deze gronden werd verbouwd (CGVS 2, p. 5). U beweerde verder dat uw echtgenoot en zijn broer ten tijde van de taliban commandanten waren, maar u kon niet verduidelijken wat hun juiste activiteiten inhielden (CGVS 2, p. 13). Vervolgens noemde u enkele prominenten uit Helmand, zoals Thorkan en Khasi, met wie uw schoonfamilie in contact stond, maar u kon geen duiding geven over de banden tussen uw schoonfamilie en deze persoonlijkheden (CGVS 2, p. 6). U bleef daarenboven verdere verduidelijking schuldig toen u werd gevraagd naar meer uitleg omtrent Thorkan (CGVS 1, p. 12). Gevraagd naar de manier waarop uw schoonfamilie in contact stond met (mensen van) de nieuwe regering, bleef u eveneens verduidelijking schuldig (CGVS 1, p. 7). Daarnaast was u niet zeker over de wijze waarop uw echtgenoot om het leven is gekomen. U stelde dat hij omkwam tijdens gevechten, of misschien wel omwille van een antipersoonsmijn, maar u kan hier geen verdere uitleg over geven. U wist evenmin wie er met uw echtgenoot, schoonbroer en twee neven onderweg was en hem naar het ziekenhuis bracht, noch of er die dag nog anderen om het leven waren gekomen (CGVS 1, p. 4 en CGVS 2, p. 3 en 4).”* en *“Het Commissariaat-generaal erkent tenvolte de kwetsbaarheid van (alleenstaande) Afghaanse vrouwen tengevolge de heersende sociale tradities en maatschappelijke waarden. Niettemin kan worden verwacht dat u toch enige duiding*

kan geven over de maatschappelijke positie van de familie waarin u tien jaar lang woonde, die u heden vreest en die u bent kunnen ontvluchten. Dit temeer u na uw vlucht van bij deze familie iets meer dan dertig dagen in Helmand zou hebben verbleven bij een vriend, die u bovendien zou hebben geholpen met uw vlucht naar België en de zoektocht naar uw familieleden na uw vlucht. Verder stelde u dat uw schoonfamilie u op het spoor was gekomen toen u na uw vlucht in Lashkar Gah verbleef. Ook op dit punt bleef u verdere uitleg schuldig. Op de vraag naar de manier waarop ze u dan op het spoor zijn gekomen, kon u immers in het geheel geen antwoord geven (CGVS 2, p 10 en 11). Dergelijke vage verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.”

5. De Raad wijst erop dat verzoekster geen enkel concreet element aanbrengt ter staving van haar argumenten en beweringen en dat een loutere herhaling van haar voorgehouden relaas en blote beweringen de pertinente motieven van de bestreden beslissing niet onderuit kunnen halen. Zelfs van een tot een huwelijk gedwongen Afghaanse vrouw, voor zover daar al enig geloof kan aan gehecht worden, mag verwacht worden dat zij coherente en precieze verklaringen aflegt over haar schoonfamilie en minstens op de hoogte is van hun etnie en hun maatschappelijke positie en minstens duidelijke verklaringen kan afleggen over haar echtgenoot, de activiteiten die hij deed en de wijze waarop hij zijn geld verdiende en de wijze waarop hij om het leven kwam, wat in casu blijkens verzoeksters verklaringen niet het geval is. Verder dient te worden vastgesteld dat het feit dat Afghaanse vrouwen het huis niet verlaten, er geen televisie is in huis en slechts één radiotoestel, geen verklaring kan bieden voor de gebrekkige kennis van verzoekster met betrekking tot de gebeurtenissen in de regio en de regio zelf waar ze woonde. Dit klemmt des te meer nu blijkt dat verzoekster wel over de nodige intellectuele capaciteiten beschikt vermits ze economie studeerde in Oekraïne. In dit verband is het ook merkwaardig dat verzoekster beweert tijdens de inval van de taliban in hun huis in Kabul op 29 januari 1997 te zijn herkend als iemand die voor de vrouwenorganisatie in Helmand werkte terwijl ter terechtzitting verzoekster bevestigt dat zij in Helmand haar secundaire school afmaakte en daar betrokken was bij vrouwenactiviteiten tussen 1356 en 1362 (1977-1983), 15 tot 20 jaar voor deze beweerde gebeurtenis met de taliban. Verder stelt de Raad vast dat verzoeksters beschrijving van het dorp waar ze beweert te hebben geleefd niet overeenkomt met de gegevens die blijken uit de satellietfoto. Gelet op deze vaststellingen kon de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen redelijkerwijs besluiten dat verzoekster niet aannemelijk maakt gedurende tien jaar en tot enkele dagen voor haar vlucht in Helmand te hebben verbleven bij de familie van M.N.. Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeksters relaas met betrekking tot haar vlucht uit het ziekenhuis totaal ongeloofwaardig is omdat het relaas verward en geconstrueerd overkomt. Immers, verzoekster beweert enerzijds dat zij na het overlijden van haar echtgenoot niet naar haar familie mocht terugkeren maar met zijn broer moest trouwen, dit niet wilde maar geen gelegenheid zag om te vluchten, en toen zijn echtgenote ziek werd haar naar het ziekenhuis begeleidde en op dit moment door haar werd aangespoord om te vluchten en daarvoor 1000 Afghani aannam terwijl zij anderzijds ter terechtzitting, nadat de vraag haar uitdrukkelijk wordt gesteld, bevestigt dat zij op dat moment, in het ziekenhuis, in het bezit was van 30.000 dollar van haar overleden echtgenoot die zij op haar kamer had gevonden. Verder wijst de Raad erop dat het nogal merkwaardig is dat verzoekster en de vrouw alleen werden achtergelaten in het ziekenhuis en geen enkel mannelijk familielid, zoals gebruikelijk in deze gemeenschap, in de buurt was voor het geval de patiënt zou worden ontslagen uit het ziekenhuis zodat verzoekster zonder probleem met paard en kar naar de buurt kon vluchten waar zij meer dan 30 jaar geleden had gewoond. Tot slot dient te worden opgemerkt dat verzoekster geen coherente verklaringen aflegt over haar reisroute, een vaststelling die wijst op een gebrek aan medewerking. Zo is het niet aanvaardbaar dat verzoekster niet op de hoogte is van de vlucht waarmee zij Dubai verliet en de maatschappij waarmee zij reisde. Noch is het aanvaardbaar dat

verzoekster geen enkele kennis heeft van het paspoort waarmee ze reisde. Het feit dat de smokkelaar steeds het paspoort zou hebben bijgehouden is geen aanvaardbare verklaring vermits van een vluchteling kan worden verwacht dat hij/zij zich voldoende voorbereid op zijn/haar vlucht en minstens de gegevens van het paspoort kent voor het geval hij/zij daarover zou worden ondervraagd, hetgeen gegeven de veiligheidsomstandigheden in de luchthavens reëel is.

6. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De Raad moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Wanneer er, zoals in casu, geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebrachte asielrelaas, bestaat er geen reden om dit aan artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève te toetsen.
7. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is.
8. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming zoals vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient de Raad vast te stellen dat verzoekster weliswaar een taskara indient waaruit blijkt dat zij afkomstig is uit Afghanistan doch dat zij omwille van haar incoherente en ongeloofwaardige verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt gewoond en geleefd te hebben in Helmand en dat door het afleggen van dergelijke verklaringen het evenmin mogelijk is vast te stellen waar verzoekster vandaan komt in Afghanistan. Derhalve komt verzoekster niet in aanmerking voor de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er worden geen geloofwaardige elementen aangevoerd waardoor verzoekster in aanmerking zou komen voor de toepassing van artikel 48/4, §2, a) en b) van voornoemde wet. Verzoeksters argument dat zij radio Bost, de lokale radio van Helmand, kent en dit een teken is dat zij zich in deze regio bevond voor haar vertrek naar Europa wijzigt niets aan de voorgaande vaststellingen.

Het middel wordt verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 21 november 2008 door:

mevr. M.-C. GOETHALS, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

M.-C. GOETHALS.